

Arrest

nr. 250 789 van 11 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaten ANDRIEN D. & BRAUN J.
Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 2 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 oktober 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. ERNOUX *loco* advocaten D. ANDRIEN en J. BRAUN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en te zijn geboren in het dorp Alikhel (in district Jalrez, provincie Wardak) op 1 januari 1999. U hebt tot aan uw vertrek uit Afghanistan in 2015 uw hele leven in uw geboortedorp Alikhel gewoond. U woonde daar samen met uw moeder, twee broers en twee zussen, en uw vader, althans tot aan zijn dood. Uw vader was lid van de taliban, en werd vele jaren geleden door de groepering gedood in door u onbekende omstandigheden.

Toen u 8 of 9 jaar oud was bent u begonnen met religieuze lessen in de madrasa van Alikhel. De lessen waren in het Arabisch en gingen over de Koran en andere religieuze boeken, en u werd onderwezen door Qari Mohammad Mudasir, samen met zo'n 20 andere studenten. Nadat u reeds enkele jaren op de madrasa zat werd u tevens aangeleerd om te vechten tegen de overheid en de Amerikanen. In dat kader waren er ook gemaskerde mujahedeën lessen komen geven. U hebt die mensen nooit gezien, noch bij naam gekend, maar u werd emotioneel van hun lessen over jihad voeren.

U getuigde over misbruik in de madrasa, waarbij u werd geslagen als u te laat was, of de lessen niet juist reciteerde. U dacht er echter nooit aan de madrasa te verlaten, uit vrees vermoord te worden. U voelde zich op uw plaats in de madrasa, omdat u graag religieuze lessen volgde, en in de toekomst een religieus geleerde wilde worden. Mettertijd kweekte u ten gevolge van de preken die u kreeg op de madrasa haatgevoelens ten opzichte van uw familie, met uitzondering van uw moeder. Dit uitte zich in uw gedrag, dat uw familie opviel.

Uw oom en uw moeder namen u in 2015 dan ook apart om uw veranderd gedrag met u te bespreken. Zij haalden aan dat u dezelfde weg uitging als uw vader, en wilden dat te allen koste vermijden. Daarom overtuigden zij u ervan het land te verlaten. U verliet in 2015 uw geboortedorp aldus met uw oom, met wie u naar Nimroz reisde. U bent nu nog in contact met uw oom, van wie u hoorde dat hij door de taliban in elkaar geslagen is ten gevolge van uw vlucht uit het land.

U bereikte op 10 oktober 2019 België via Iran, Turkije, Griekenland, Noord-Macedonië, Servië en Frankrijk, en diende hier op 11 oktober 2019 een verzoek om internationale bescherming in.

U legde geen documenten voor ter ondersteuning van uw asielrelaas.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofd heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er moet vooraleerst op gewezen worden dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (op 10 oktober 2019) immers aan geboren te zijn op 31 oktober 2003, en verklaarde uzelf dus vijftien jaar oud. Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd op 17 oktober 2019, dat uw minimumleeftijd hoger ligt dan u beweerde. Uit dit onderzoek bleek immers dat u op 17 oktober 2019 reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed, ondermijnt bovendien bij voorbaat uw algemene geloofwaardigheid.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban.

U haalde aan dat u religieuze lessen volgde in een madrasa die een jihadschool van de taliban bleek, waar u na jaren onderricht volledig gemanipuleerd en geradicaliseerd werd. U werd voor het overgrote deel onderwezen door Qari Mudasir, die u en uw medestudenten bij tijd en stond naar een lokaal bracht waar u over de jihad werd geleerd, over uw ongelovige medemensen, en waar u soms geleerd werd over bommen (NPO, P.6). In deze specifieke lessen werd Mudasir regelmatig bijgestaan door gemaskerde mannen, die zichzelf gewoon als mujahedeën voorstelden (NPO, P.7). Zij kwamen wekelijks, of tweemaal per week, zonder zichzelf ooit te identificeren, en hadden als taak u sentimenteel te maken (NPO, P.6). Hoewel u aangaf dat deze bezoeken maximaal een halfuur duurden, maakten ze wel indruk: "Ze overtuigden ons de islam te dienen, en om een zelfmoordvest te dragen, om lokale mensen te doden" (NPO, P.6). Nog volgens uw verklaringen raakten deze preken hun doel: "Onze

natuur werd dat we andere mensen begonnen te haten. [...] Het werd zelfs zo erg dat we onze eigen familieleden begonnen te haten" (NPO, P.7).

Uw beschrijving van de impact van deze bezoeken is opmerkelijk, te meer omdat u geen idee heeft van wie er voor u stond: "Ik weet niet wie zij waren, want ze bedekten hun gezicht" (NPO, P.16). U gaf tevens aan niet te weten of dit telkens dezelfde, dan wel telkens andere mensen waren die u over de jihad en de ongelovigen in uw maatschappij onderwezen (NPO, P.16). Het is niet enkel opvallend dat u zulke diepgaande haatboodschappen aanvaardde van totaal onbekenden. Dat het de pedagogische strategie van de taliban zou zijn om jongeren emotioneel te bereiken via anonieme getuigenissen is dat evenzeer.

Nog opvallender en volstrekt ongeloofwaardig is echter uw verklaring dat u dacht op een gewone school te zitten, en dat leren over bommen maken een deel was van het normale curriculum in madrasa's: "Ja, ik dacht dat het normaal was" (NPO, P. 17). U beweerde ook niet te hebben geweten dat u met taliban te maken had tot op het moment dat u vluchtte: "Tegen de tijd dat ik doorhad dat ze taliban waren, hielp mijn oom me te vluchten" (NPO, P.16). U verklaarde eerder in het persoonlijke onderhoud nochtans het volgende: "Ze drukten ons op het hart dat wij meer interesse hadden om een heilige job te doen, en talibs te worden" (NPO, P.10) en "We werden altijd gedwongen om te studeren, zodat we een deel van de taliban en de mujahedeem konden zijn" (NPO, P.5). Deze tegenstrijdige verklaringen verzwakken wederom de geloofwaardigheid van uw relaas.

Nog een opvallend element met betrekking tot de lessen in de madrasa betreft het leermateriaal dat er volgens u gebruikt werd. U gaf aan dat in het kader van uw opleiding tot jihadist u werd geleerd wat religie was, en welke boeken u moest volgen (NPO, P.14). Toen u gevraagd werd welke boeken dit betrof, antwoordde u: "Panj Ganj. Chaar Yaar. [...]" (NPO, P.14). Uit het referentiewerk "Modern Afghanistan: The impact of 40 years of war" door M. Nazif Shahrani blijkt echter dat het bekende Perzische poëtische werk Panj Ganj deel uitmaakt van de literatuur die met haar interpretatie van de islamitische godsdienst net een buffer tegen het extremisme van de taliban biedt: "It is the strength of this traditional knowledge of Islam in Afghanistan which has mobilized, in particular, the non-Pashtun population of the country, to resist Taliban extremism during the past two decades, and this is likely to continue for decades to come" (zie administratief dossier). Dit gegeven staat in schril contrast met uw bewering dat het werk een belangrijk deel uitmaakte van uw opleiding tot jihadstrijder voor de taliban. Het is dan ook onaannemelijk dat uw lesgever die literatuur gebruikt voor zijn religieuze lessen om zijn studenten aan te te sporen jihad te voeren.

Het valt tevens op dat u uitdrukkelijk aangaf dat al het lesmateriaal in het Arabisch was (NPO, P.15). Arabisch was niet uw moedertaal, noch die van de lesgever Qari Mudasir. U verklaarde Arabisch slechts "tot op zekere hoogte" te begrijpen (NPO, P.15). Daarenboven is Panj Ganj een bekend Perzisch werk, dat dan ook gemakkelijk in het Dari te vinden is (zie administratief dossier). Van een ander boek waarvan u claimde dat het door Qari Mudasir werd gebruikt om u te leren wat religie was, namelijk "Chaar Yaar", kan u zich de namen van de protagonisten, namelijk de 4 kaliefen die regeerden na de profeet Mohammed, niet herinneren (NPO, P.15). Dit gebrek aan kennis is des te opvallender, aangezien u duidelijk aangaf een gemotiveerde student te zijn, die absoluut zelf religieus geleerde wilde worden: "Ik had een speciale interesse om Qari te worden. En hiernaast had ik geen interesse" (NPO, P.11). De doorgedreven opleiding die u verklaarde te genieten indachtig, waarbij u les volgde van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat, 6 dagen per week (NPO, P.5), en waarin dit boek volgens uw eigen verklaring een belangrijke rol speelde, is het niet geloofwaardig dat deze 4 namen niet tot uw parate kennis behoren.

Er kan ten gevolge van deze ongeloofwaardige elementen en tegenstrijdigheden dan ook geen geloof gehecht worden aan de inhoud van uw opleiding, en aan de problemen die daaruit gevolgd zouden zijn. U herhaalde tijdens uw persoonlijke onderhoud verder meermaals dat u ten gevolge van uw lessen en de preken die u aanhoorde in de madrasa uw eigen familie begon te haten, dat u niet meer met hen wilde praten en u van hen begon af te zonderen: "Ik haatte het om met mijn familieleden te zijn, mijn moeder, mijn broers, mijn zussen" (NPO, P.7), en later: "Ik begon mijn oom en mijn broers te haten. Ik wilde niet samen met hun zitten en eten" (NPO, P.9). Ondanks de haatgevoelens die u jegens uw familie koesterde na vermeende jarenlange manipulatie en radicalisering, aanvaardde u na één enkel gesprek met uw oom en moeder dat u op het slechte pad was en besloot u het land te verlaten met uw oom (NPO, P.19). Overigens is het opvallend hoe u dat gesprek met uw oom en uw moeder in de tijd situeert: het zou namelijk hebben plaatsgevonden, één week nadat uw moeder uw oom bezocht om hem voor het eerst in te lichten over uw veranderend gedrag (NPO, P.18). U ging op dat moment echter

reeds jaren naar de madrasa, gedurende dewelke u volgens uw verklaringen op z'n minst enkele jaren onderricht kreeg dat de sociale waarden en de maatschappij zoals u ze voordien kende onderuit haalde (NPO, P.12). Waarom uw moeder besliste om net dan met uw oom te gaan praten is dan ook niet duidelijk. U verklaarde zelfs uitdrukkelijk dat uw moeder het tijdens dat eerste bezoek aan uw oom niet serieus nam (NPO, P.18).

Een week later echter bezocht zij uw oom een tweede maal, ditmaal om hem te vragen u ervan te overtuigen dat uw leven in gevaar was, waarna zij beiden u samen overtuigden het land te verlaten (NPO, P.18). Uw verklaring voor die plotse dringendheid in uw moeder haar ongerustheid luidde als volgt: "Omdat ik dag na dag veranderde. Er waren veel veranderingen. Ze was bezorgd dat ik in de voetsporen van mijn vader zou treden. Het was in haar gedachten dat ze me moest weghalen" (NPO, P.18). Wanneer u gevraagd werd naar welke concrete verandering er specifiek in die week tijd plaatsvonden na vele jaren in de madrasa, komt u niet verder dan speculaties, die overigens allerminst te maken hebben met uw gedrag, maar slechts met externe factoren (NPO, P.18). U had overigens net voordien verklaard dat uw moeder ingreep toen ze zag dat uw gedrag veranderde en u "stilletjes aan niet meer bij zinnen" was (NPO, P.18). Het is dan ook ongeloofwaardig dat uw familie plotsklaps en binnen de tijdspanne van één week in eerste instantie opmerkte dat uw gedrag veranderd was en u in tweede instantie gevraagd werd om het land te verlaten, nadat u jaren ongemoeid radicaliseerde op de madrasa. Dat u met die vraag instemde is gezien de context die u schetste even ongeloofwaardig. U haatte uw oom immers, en u gaf meermaals aan uw religieuze studies zeer serieus te nemen.

Nog een opvallend element met betrekking tot uw familie betreft de weinige informatie die u het CGVS kon geven over uw vader. U verklaarde dat uw vader lid was van de taliban, en dat hij tevens door de taliban gedood werd (NPO, P.19). Aangezien u verklaarde jarenlang religieuze lessen te hebben gevolgd in een madrasa van de taliban, is het des te opvallender dat u niets over zijn leven of dood wist te vertellen. Dit zou immers bijzonder interessante informatie voor u zijn geweest. Echter verklaarde u laconiek niet te hebben gevraagd naar de omstandigheden rond zijn dood: "Nee, mijn oom zei me eens dat hij door de taliban gedood werd. Ik vroeg niet naar verdere details, wie er achter zijn dood zat" (NPO, P.20).

U uitte uw vrees voor de taliban ten slotte nogmaals toen u gevraagd werd of u nog contact met het thuisfront had: "Enkel met mijn oom langs moederzijde. Mijn familie heeft geen telefoon, en de verbinding werkt daar niet. Omdat de taliban de regio controleert. Als ze je met een telefoon vinden, beschuldigen ze je van spionage voor de overheid" (NPO, P.17). Nochtans beschikte uw oom volgens uw verklaringen over een telefoon, en belde u met hem (NPO, P.17). Wanneer u gevraagd werd of hij dan zonder angst kon telefoneren, verklaarde u: "Ik weet niet of hij bang is of niet. Maar iedereen is bang" (NPO, P.17). Het is die context indachtig opvallend dat u uw oom enkele maanden geleden per telefoon kon vragen naar de naam van de hoofdstad van de provincie Wardak (NPO, P.21). U vroeg hem om deze informatie, en over de districten en de dorpen "omdat het mijn provincie is, mijn district" (NPO, P.22). Opvallend genoeg bleef u het CGVS een antwoord schuldig wanneer u vervolgens gevraagd werd naar de namen van de andere districten van de provincie Wardak: "Nee, want ik ben daar niet geweest" (NPO, P.22).

De vele ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen indachtig die u deed omtrent zowel uw vrees voor de taliban, omtrent uw opleiding en uw familie, kan geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas. U legde overigens geen enkel document voor om uw verzoek om internationale bescherming te staven.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan**

van 30 augustus 2018 (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019 beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit "conflict-affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevechten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op

een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviserd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 148-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op https://www.cgva.be/sites/default/files/rapporten/easo_coi_report_afghanistan_security_situation_20190612.pdf en <https://www.cgvs.be/nl>), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de Easo Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten geviserd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan invoeren die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalrez, Wardak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In wat zich voordoet als het enige middel voert de verzoekende partij de schending aan van “artikel 1 van het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953, en van artikelen 48/3, 48/4, 48/6 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen”. Verzoekende partij voert tevens aan dat er een manifeste appreciatiefout werd gemaakt.

2.2. Ingevolge artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet wordt het verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De Raad dient daarbij een arrest te vellen dat op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft aan om welke redenen verzoekende partij al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Gelet op het devolutieve karakter van onderhavig beroep, dient hij daarbij niet noodzakelijk in te gaan op alle aangevoerde argumenten.

2.3. In navolging van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde dan ook terecht het volgende vast:

“Er moet vooraleerst op gewezen worden dat u niet de waarheid heeft verteld wat betreft uw leeftijd. U gaf tijdens uw inschrijving bij de Dienst Vreemdelingenzaken (op 10 oktober 2019) immers aan geboren te zijn op 31 oktober 2003, en verklaarde uzelf dus vijftien jaar oud. Er werd echter vastgesteld op basis van een medisch onderzoek, uitgevoerd op 17 oktober 2019, dat uw minimumleeftijd hoger ligt dan u beweerde. Uit dit onderzoek bleek immers dat u op 17 oktober 2019 reeds een leeftijd had van ouder dan 18 jaar, namelijk 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de Rechten van het Kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordeed, ondermijnt bovendien bij voorbaat uw algemene geloofwaardigheid.

Er dient voorts te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt. Er kan immers geen geloof gehecht worden aan uw problemen met de taliban.

U haalde aan dat u religieuze lessen volgde in een madrasa die een jihadschool van de taliban bleek, waar u na jaren onderricht volledig gemanipuleerd en geradicaliseerd werd. U werd voor het overgrote

deel onderwezen door Qari Mudasir, die u en uw medestudenten bij tijd en stond naar een lokaal bracht waar u over de jihad werd geleerd, over uw ongelovige medemensen, en waar u soms geleerd werd over bommen (NPO, P.6). In deze specifieke lessen werd Mudasir regelmatig bijgestaan door gemaskerde mannen, die zichzelf gewoon als mujahedeën voorstelden (NPO, P.7). Zij kwamen wekelijks, of tweemaal per week, zonder zichzelf ooit te identificeren, en hadden als taak u sentimenteel te maken (NPO, P.6). Hoewel u aangaf dat deze bezoeken maximaal een halfuur duurden, maakten ze wel indruk: "Ze overtuigden ons de islam te dienen, en om een zelfmoordvest te dragen, om lokale mensen te doden" (NPO, P.6). Nog volgens uw verklaringen raakten deze preken hun doel: "Onze natuur werd dat we andere mensen begonnen te haten. [...] Het werd zelfs zo erg dat we onze eigen familieleden begonnen te haten" (NPO, P.7).

Uw beschrijving van de impact van deze bezoeken is opmerkelijk, te meer omdat u geen idee heeft van wie er voor u stond: "Ik weet niet wie zij waren, want ze bedekten hun gezicht" (NPO, P.16). U gaf tevens aan niet te weten of dit telkens dezelfde, dan wel telkens andere mensen waren die u over de jihad en de ongelovigen in uw maatschappij onderwezen (NPO, P.16). (...)

Nog opvallender en volstrekt ongeloofwaardig is echter uw verklaring dat u dacht op een gewone school te zitten, en dat leren over bommen maken een deel was van het normale curriculum in madrasa's: "Ja, ik dacht dat het normaal was" (NPO, P. 17). U beweerde ook niet te hebben geweten dat u met taliban te maken had tot op het moment dat u vluchtte: "Tegen de tijd dat ik doorhad dat ze taliban waren, hielp mijn oom me te vluchten" (NPO, P.16). U verklaarde eerder in het persoonlijke onderhoud nochtans het volgende: "Ze drukten ons op het hart dat wij meer interesse hadden om een heilige job te doen, en talibs te worden" (NPO, P.10) en "We werden altijd gedwongen om te studeren, zodat we een deel van de taliban en de mujahedeën konden zijn" (NPO, P.5). Deze tegenstrijdige verklaringen verzwakken wederom de geloofwaardigheid van uw relaas.

Nog een opvallend element met betrekking tot de lessen in de madrasa betreft het leermateriaal dat er volgens u gebruikt werd. U gaf aan dat in het kader van uw opleiding tot jihadist u werd geleerd wat religie was, en welke boeken u moest volgen (NPO, P.14). Toen u gevraagd werd welke boeken dit betrof, antwoordde u: "Panj Ganj. Chaar Yaar. [...]" (NPO, P.14). Uit het referentiewerk "Modern Afghanistan: The impact of 40 years of war" door M. Nazif Shahrani blijkt echter dat het bekende Perzische poëtische werk Panj Ganj deel uitmaakt van de literatuur die met haar interpretatie van de islamitische godsdienst net een buffer tegen het extremisme van de taliban biedt: "It is the strength of this traditional knowledge of Islam in Afghanistan which has mobilized, in particular, the non-Pashtun population of the country, to resist Taliban extremism during the past two decades, and this is likely to continue for decades to come" (zie administratief dossier). Dit gegeven staat in schril contrast met uw bewering dat het werk een belangrijk deel uitmaakte van uw opleiding tot jihadstrijder voor de taliban. Het is dan ook onaannemelijk dat uw lesgever die literatuur gebruikt voor zijn religieuze lessen om zijn studenten aan te te sporen jihad te voeren.

(...) Van een ander boek waarvan u claimde dat het door Qari Mudasir werd gebruikt om u te leren wat religie was, namelijk "Chaar Yaar", kan u zich de namen van de protagonisten, namelijk de 4 kaliefen die regeerden na de profeet Mohammed, niet herinneren (NPO, P.15). Dit gebrek aan kennis is des te opvallender, aangezien u duidelijk aangaf een gemotiveerde student te zijn, die absoluut zelf religieus geleerde wilde worden: "Ik had een speciale interesse om Qari te worden. En hiernaast had ik geen interesse" (NPO, P.11). De doorgedreven opleiding die u verklaarde te genieten indachtig, waarbij u les volgde van 's ochtends vroeg tot 's avonds laat, 6 dagen per week (NPO, P.5), en waarin dit boek volgens uw eigen verklaring een belangrijke rol speelde, is het niet geloofwaardig dat deze 4 namen niet tot uw parate kennis behoren.

Er kan ten gevolge van deze ongeloofwaardige elementen en tegenstrijdigheden dan ook geen geloof gehecht worden aan de inhoud van uw opleiding, en aan de problemen die daaruit gevolgd zouden zijn. U herhaalde tijdens uw persoonlijke onderhoud verder meermaals dat u ten gevolge van uw lessen en de preken die u aanhoorde in de madrasa uw eigen familie begon te haten, dat u niet meer met hen wilde praten en u van hen begon af te zonderen: "Ik haatte het om met mijn familieleden te zijn, mijn moeder, mijn broers, mijn zussen" (NPO, P.7), en later: "Ik begon mijn oom en mijn broers te haten. Ik wilde niet samen met hun zitten en eten" (NPO, P.9). Ondanks de haatgevoelens die u jegens uw familie koesterde na vermeende jarenlange manipulatie en radicalisering, aanvaardde u na één enkel gesprek met uw oom en moeder dat u op het slechte pad was en besloot u het land te verlaten met uw oom (NPO, P.19). Overigens is het opvallend hoe u dat gesprek met uw oom en uw moeder in de tijd situeert: het zou namelijk hebben plaatsgevonden, één week nadat uw moeder uw oom bezocht om

hem voor het eerst in te lichten over uw veranderend gedrag (NPO, P.18). U ging op dat moment echter reeds jaren naar de madrasa, gedurende dewelke u volgens uw verklaringen op z'n minst enkele jaren onderricht kreeg dat de sociale waarden en de maatschappij zoals u ze voordien kende onderuit haalde (NPO, P.12). Waarom uw moeder besliste om net dan met uw oom te gaan praten is dan ook niet duidelijk. U verklaarde zelfs uitdrukkelijk dat uw moeder het tijdens dat eerste bezoek aan uw oom niet serieus nam (NPO, P.18).

Een week later echter bezocht zij uw oom een tweede maal, ditmaal om hem te vragen u ervan te overtuigen dat uw leven in gevaar was, waarna zij beiden u samen overtuigden het land te verlaten (NPO, P.18). Uw verklaring voor die plotse dringendheid in uw moeder haar ongerustheid luidde als volgt: "Omdat ik dag na dag veranderde. Er waren veel veranderingen. Ze was bezorgd dat ik in de voetsporen van mijn vader zou treden. Het was in haar gedachten dat ze me moest weghalen" (NPO, P.18). Wanneer u gevraagd werd naar welke concrete verandering er specifiek in die week tijd plaatsvonden na vele jaren in de madrasa, komt u niet verder dan speculaties, die overigens allerminst te maken hebben met uw gedrag, maar slechts met externe factoren (NPO, P.18). U had overigens net voordien verklaard dat uw moeder ingreep toen ze zag dat uw gedrag veranderde en u "stilletjes aan niet meer bij zinnen" was (NPO, P.18). Het is dan ook ongeloofwaardig dat uw familie plotsklaps en binnen de tijdspanne van één week in eerste instantie opmerkte dat uw gedrag veranderd was en u in tweede instantie gevraagd werd om het land te verlaten, nadat u jaren ongemoeid radicaliseerde op de madrasa. Dat u met die vraag instemde is gezien de context die u schetste even ongeloofwaardig. U haatte uw oom immers, en u gaf meermaals aan uw religieuze studies zeer serieus te nemen.

(...)

U uitte uw vrees voor de taliban ten slotte nogmaals toen u gevraagd werd of u nog contact met het thuisfront had: "Enkel met mijn oom langs moederzijde. Mijn familie heeft geen telefoon, en de verbinding werkt daar niet. Omdat de taliban de regio controleert. Als ze je met een telefoon vinden, beschuldigen ze je van spionage voor de overheid" (NPO, P.17). Nochtans beschikte uw oom volgens uw verklaringen over een telefoon, en belde u met hem (NPO, P.17). Wanneer u gevraagd werd of hij dan zonder angst kon telefoneren, verklaarde u: "Ik weet niet of hij bang is of niet. Maar iedereen is bang" (NPO, P.17). Het is die context indachtig opvallend dat u uw oom enkele maanden geleden per telefoon kon vragen naar de naam van de hoofdstad van de provincie Wardak (NPO, P.21). U vroeg hem om deze informatie, en over de districten en de dorpen "omdat het mijn provincie is, mijn district" (NPO, P.22). Opvallend genoeg bleef u het CGVS een antwoord schuldig wanneer u vervolgens gevraagd werd naar de namen van de andere districten van de provincie Wardak: "Nee, want ik ben daar niet geweest" (NPO, P.22).

De vele ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen indachtig die u deed omtrent zowel uw vrees voor de taliban, omtrent uw opleiding en uw familie, kan geen geloof gehecht worden aan uw asielrelaas. U legde overigens geen enkel document voor om uw verzoek om internationale bescherming te staven."

Deze motieven vinden steun in het dossier, zijn pertinent en terecht en worden door de Raad overgenomen.

Waar verzoeker aangeeft dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening hield met zijn leeftijd, het feit dat hij analfabeet is, dat hij nooit naar school is geweest en dat hij nog minderjarig was toen hij Afghanistan in 2015 verliet, moet worden opgemerkt dat verzoeker niet concreet aantoonde op welke wijze deze elementen de gedane vaststellingen in een ander daglicht zouden kunnen stellen. Verzoeker toont niet aan op welke wijze hij door deze elementen niet in staat zou kunnen worden geacht om zijn asielrelaas, de specifieke problemen met de taliban en zijn familie op een geloofwaardige wijze naar voor te brengen. Van een persoon die beweert gedurende jaren op een madrasa lessen te hebben gevolgd, waar hij werd gemanipuleerd, geradicaliseerd en klaargemaakt voor de jihad, hierdoor ook problemen met zijn familie kende en waardoor hij het land zelfs is ontvlucht, kan wel degelijk worden verwacht dat hij desbetreffend correcte, eensluidende en geloofwaardige verklaringen kan afleggen. Deze elementen raken immers de kern van verzoekers asielrelaas. Het gegeven dat verzoeker bij vertrek uit Afghanistan minderjarig was, hij analfabeet is en nooit naar een gewone school is geweest, kunnen hem hiervoor niet vrijwaren. Overigens moet worden opgemerkt dat verzoeker volstrekt voorbij gaat aan het gegeven dat hij bij aankomst in België zich moedwillig als minderjarige voordeed en de door hem voorgehouden leeftijd blijkens medisch onderzoek minstens drie jaar en een half verschilde met zijn werkelijke leeftijd, hetgeen afbreuk doet aan zijn geloofwaardigheid.

Met de argumentatie dat hij het logisch vindt dat hij destijds luisterde naar wat de gemaskerde mannen hem vertelden aangezien deze mannen zijn leraar bijstonden en hij al lessen had gevolgd sinds hij erg jong was, doet hij geen afbreuk aan de concrete en pertinente vaststellingen. Ook de Raad acht het niet aannemelijk dat verzoeker, uit wiens verklaringen blijkt dat de wekelijkse en zelfs tweewekelijkse toespraken van de gemaskerde mannen de leerlingen overtuigden om de islam te dienen, om een zelfmoordvest te dragen, om lokale mensen te doden waardoor hij andere mensen, waaronder zijn eigen familie begon te haten, deze gemaskerde mannen geheel niet blijkt te kennen en zelfs niet kan aangeven of dit steeds dezelfde mensen waren.

Waar verzoeker verwijst naar algemene informatie omtrent de rekrutering van de taliban in de madrassa's, bepaalde van zijn eerdere verklaringen herhaalt en meent dat deze verklaringen in overeenstemming zijn met de algemene informatie, kan hij ook geen afbreuk doen aan de voormelde concrete en pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing. Het louter herhalen van zijn verklaringen en verwijzen naar algemene informatie volstaat immers niet om aan te tonen dat hij in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke.

Verzoeker geeft aan dat hij van kindsbeen af lessen volgde in de madrassa, die aanvankelijk alleen gericht waren op religie, maar na verloop van tijd zijn geëvolueerd en hij hierdoor beïnvloed werd ter verklaring van de vaststelling dat hij dacht op een gewone school te zitten en dat leren over bommen maken deel was van het normale curriculum in de madrassa's. De Raad stelt vast dat verzoeker hiermee volstrekt voorbij gaat aan de vaststelling dat hij enerzijds verklaarde te hebben gedacht op een gewone school te zitten, dat leren over bommen maken deel was van het normale curriculum in de madrassa's en dat hij tot op het ogenblik van zijn vlucht niet wist dat hij op de madrassa met de taliban te maken had, terwijl hij anderzijds verklaarde dat hen op het hart gedrukt werd een heilige job te doen, talibs te worden, dat zij gedwongen werden om te studeren zodat zij een deel van de taliban en de mujahedeem konden zijn, maar ook dat zijn leraar, waarvan verzoeker wist dat hij tot de taliban behoorde, die hem regelmatig bezocht, en hen toonde bommen te maken, hen vertelde dat hij hen ooit naar Pakistan zou meenemen en dat ze wanneer ze ouder werden tegen de overheid en tegen de Amerikanen zouden moeten vechten (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 5, 6, 10). Verzoeker voegt er zelfs aan toe dat dit soort preken begon toen hij ouder was dan tien jaar (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6). De beweringen dat hij al die tijd dacht dat hij op een gewone school zat, dat het leren over bommen maken deel was van het normale curriculum in de madrassa's en zelfs niet wist dat hij met de taliban te maken had, kunnen in het licht van deze vaststellingen dan ook niet worden uitgelegd met de simpele en ongenueanceerde verwijzing naar het feit dat de lessen evolueerden.

Ook waar hij stelt dat wat in België abnormaal is in Afghanistan niet abnormaal is onder verwijzing naar algemene informatie waaruit blijkt dat kinderen op jonge leeftijd worden geïndoctrineerd en door de taliban in madrassa's worden getraind om om te gaan met wapens en het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen rekening houdt met de situatie in Afghanistan, doet hij geen afbreuk aan de voormelde concrete vaststellingen en tegenstrijdigheden in zijn verklaringen.

Het is daarnaast niet aannemelijk dat verzoeker beweerde dat het boek Panj Ganj werd onderwezen, terwijl uit informatie aanwezig in het administratief dossier blijkt dat dit boek en het onderwijzen van de kennis hierin verrat heeft geleid dat de niet-pashtun bevolking weerstand heeft kunnen bieden aan het extremisme van de taliban en dit reeds gedurende meer dan twintig jaar. In dergelijke omstandigheden is het dan ook niet aannemelijk dat een dergelijk boek onderwezen wordt in een madrassa die blijkens verzoekers verklaringen erop gericht is talibanstrijders te onderrichten en te werven. De bewering dat dit boek onderwezen werd in het kader van zijn gewone religieuze lessen doet hier dan ook geen afbreuk aan te meer zijn onderwijzer ook tot de taliban behoorde en zijn studenten waaronder verzoeker leerde om bommen te maken, hen ook vertelde dat hij hen ooit naar Pakistan zou meenemen en ze zouden moeten vechten tegen de overheid en de Amerikanen (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 6).

Daarnaast kon de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen vaststellen dat verzoeker zich de namen van de vier protagonisten uit het boek "Chaar Yaar", dat hij eveneens als lesmateriaal aanmerkt, niet kan herinneren. Deze onwetendheid staat in schril contrast met het gegeven dat verzoeker aangaf een gemotiveerde student te zijn, die zelf religieus geleerde wilde worden en een doorgedreven opleiding volgde waarin hij ook over dit boek naar eigen zeggen werd onderwezen

(Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 14), waardoor het wel degelijk afbreuk doet aan verzoekers geloofwaardigheid. Het verweer dat dit boek ook werd gebruikt om religie te onderwijzen en dat dit maakt dat aan verzoekers indoctrinatie niet kan getwijfeld worden, plaatst deze vaststelling niet in een ander daglicht.

Verzoeker citeert voorts een gedeelte van zijn verklaringen uit de notities van het persoonlijk onderhoud en stipt aan dat hij veel respect had voor zijn moeder, dat hij niet wilde dat zij ongelukkig was, dat zijn moeder hilde tijdens het gesprek met zijn oom en moeder, en dat het het gehuil van zijn moeder was dat zijn hart brak ter verschoning voor waar in de bestreden beslissing wordt vastgesteld dat hij ondanks de haatgevoelens die hij jegens zijn familie koesterde na jarenlange manipulatie en radicalisering na één enkel gesprek met zijn moeder en oom aanvaardde dat hij op het slechte pad was en besloot het land met zijn oom te verlaten. De Raad acht het niet aannemelijk dat verzoeker, die jarenlang dermate gemanipuleerd was dat hij dergelijke hartsgrondige haatgevoelens koesterde ten aanzien van zijn familie zelfs in die mate dat hij het haatte om bij zijn moeder, broers en zussen te zijn, dat hij zijn oom en broers haatte en niet wilde samenzitten met hen noch samen eten na één enkel gesprek met een huilende moeder zonder meer aanvaardt dat hij inderdaad het slechte pad opging en besloot om te vertrekken en dit dan nog samen met de oom, die hij haatte (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 7, 9, 19).

Waar verzoeker aangeeft dat het onderwijs in de madrassa in de loop der jaren is geëvolueerd, dat zijn gedrag naarmate de tijd vorderde beetje bij beetje veranderde, dat zijn moeder na het eerste gesprek met zijn oom al snel beseftte dat het niet beter met hem zou gaan waardoor er besloten werd dat de enige oplossing was om hem het land te laten ontvluchten, verklaart noch verschoont hij evenmin de concrete vaststellingen. Er werd immers vastgesteld dat verzoeker wanneer hem de vraag werd gesteld naar de plotse dringendheid van het handelen van zijn moeder nadat zij voor de eerste maal verzoekers oom bezocht had nog verklaarde dat hij *"dag na dag veranderde"* en er veel veranderingen waren, maar wanneer verzoeker bevraagd werd naar de concrete veranderingen die er waren opgetreden in één week tijd na jarenlange zogenaamde indoctrinatie in de madrassa, komt verzoeker niet verder dan speculaties die niets te maken hebben met zijn gedrag, maar met externe factoren (Notities van het persoonlijk onderhoud, p. 18).

Verzoeker herneemt ook de volgende motivering *"U uitte uw vrees voor de taliban ten slotte nogmaals toen u gevraagd werd of u nog contact met het thuisfront had: "Enkel met mijn oom langs moederzijde. Mijn familie heeft geen telefoon, en de verbinding werkt daar niet. Omdat de taliban de regio controleert. Als ze je met een telefoon vinden, beschuldigen ze je van spionage voor de overheid" (NPO, P.17). Nochtans beschikte uw oom volgens uw verklaringen over een telefoon, en belde u met hem (NPO, P.17). Wanneer u gevraagd werd of hij dan zonder angst kon telefoneren, verklaarde u: "Ik weet niet of hij bang is of niet. Maar iedereen is bang" (NPO, P.17). Het is die context indachtig opvallend dat u uw oom enkele maanden geleden per telefoon kon vragen naar de naam van de hoofdstad van de provincie Wardak (NPO, P.21). U vroeg hem om deze informatie, en over de districten en de dorpen "omdat het mijn provincie is, mijn district" (NPO, P.22). Opvallend genoeg bleef u het CGVS een antwoord schuldig wanneer u vervolgens gevraagd werd naar de namen van de andere districten van de provincie Wardak: "Nee, want ik ben daar niet geweest" (NPO, P.22)." en stelt vervolgens niet te begrijpen wat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hem precies verwijt. Met het louter overnemen van een bepaalde passage van de bestreden beslissing om hieruit te concluderen dat de motieven van de bestreden beslissing onduidelijk zijn, kan verzoeker de gedane vaststellingen niet in een ander daglicht stellen. De motivering moet als een geheel gelezen worden en niet als samenstelling van componenten die elk op zich een beslissing kunnen schragen. Het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven die de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen hebben doen besluiten tot de weigering van zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus. In onderhavig geval werd geoordeeld dat gelet op de vele ongeloofwaardige en tegenstrijdige verklaringen die verzoeker deed omtrent zowel zijn vrees voor de taliban, omtrent zijn opleiding en familie en waar bovenstaande motivering integraal deel van uitmaakt, geen geloof kan worden gehecht aan zijn asielaanspraak.*

Gelet op het voorgaande wordt er door verzoeker geen afbreuk gedaan aan de voormelde concrete vaststellingen van de bestreden beslissing die allen steun vinden in het administratief dossier en aldus door de Raad worden gehandhaafd.

2.4. Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

2.5. In zoverre verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op zijn asielmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker toont ingevolge deze vaststellingen niet aan dat hij in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op basis van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.6. Wat betreft de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet, oordeelt de commissaris-generaal op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet stelt de bestreden beslissing terecht als volgt:

“Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker ook een subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomende geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport **UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan van 30 augustus 2018** (beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b8900109.html> of <https://www.refworld.org>) en de **EASO Country Guidance note: Afghanistan van juni 2019** beschikbaar op https://www.easo.europa.eu/sites/default/files/Country_Guidance_Afghanistan_2019.pdf of <https://www.easo.europa.eu/country-guidance>) in rekening genomen.*

Nergens in voornoemde UNHCR-richtlijnen wordt geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat verzoekers afkomstig uit “conflict-affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In voormelde EASO Guidance Note wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EASO Guidance Note wordt er op gewezen dat de schaal van het willekeurig geweld in Afghanistan verschilt van regio tot regio en dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie per provincie rekening

moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is binnen een provincie; (v) het aantal burgerslachtoffers; en (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Zowel uit de analyse van de situatie en de UNHCR Guidelines, als uit de EASO Guidance Note komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan regionaal erg verschillend is. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er slechts een beperkt aantal provincies te kampen heeft met een voortdurende en open strijd tussen AGE's en de Afghaanse veiligheidsdiensten, of tussen AGE's onderling. De situatie in deze provincies worden vaak gekenmerkt door aanhoudend en wijdverspreid geweld dat veelal de vorm aanneemt van ground engagements, luchtbombardementen, IED's, etc. In deze provincies vallen veel burgerslachtoffers te betreuren, en het geweld dwingt burgers om hun woonplaats te ontvluchten. De mate van willekeurig geweld in de provincies waar zich een voortdurende open strijd afspeelt, is dermate hoog dat er slechts minimale individuele elementen vereist zijn om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies vinden weliswaar met enige regelmaat incidenten plaats, maar kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van open combat of hevige en voortdurende of onderbroken gevechten. De omvang en de intensiteit van het geweld zijn er beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten wordt. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er wat deze provincies betreft niet kan gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog is dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien een verzoeker aannemelijk maakt dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestaan die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhogen (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 28). Tot slot zijn er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag is dat in het algemeen kan gesteld worden dat er geen reëel risico bestaat voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvindt in de provincie.

Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral in de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. De meerderheid van de steden staan immers onder controle van de Afghaanse overheid, die de infiltratie van insurgents in de steden tracht te voorkomen door in te zetten op een verhoogde aanwezigheid van militaire en politionele diensten. In het algemeen worden Afghaanse steden dan ook relatief veiliger geacht dan rurale gebieden. Dat is ook de reden waarom vooral stedelijke gebieden een toevluchtsoord vormen voor burgers die het geweld in de rurale gebieden wensen te ontvluchten.

Het gros van het geweld dat in de grootsteden plaatsvindt kan toegeschreven worden aan AGE's die in deze stedelijke gebieden actief zijn, en die met hun acties voornamelijk leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, overheidsmedewerkers, en buitenlandse (diplomatieke) aanwezigheid viseren. Het geweld dat in de grootsteden er plaatsvindt is dan ook doorgaans doelgericht van aard en neemt er in hoofdzaak de vorm aan van aanvallen op high profile doelwitten, doelgerichte moorden en ontvoeringen. Met high profile doelwitten worden overheidsgebouwen, overheidsmedewerkers, gebouwen en leden van de Afghaanse veiligheidsdiensten, alsook plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere aanwezigheid bedoeld. Omwille de aard van de doelwitten die geviséerd worden, is het gros van de aanslagen die in de steden plaatsvindt op bepaalde plaatsen in een stad geconcentreerd. Hoewel veel van deze doelgerichte aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijk collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn van de opstandelingen.

Om het geheel van bovenstaande redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Wardak te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation december 2017** (pag. 1-68 en 252-256, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5ac603924.html> of <https://www.refworld.org>) en **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation- Update – mei 2018** (pag. 1-24 en 148-152, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/5b3be4ad4.html> of <https://www.refworld.org>); en het **EASO Country of Origin Information Report : Afghanistan Security Situation – juni 2019**, (pag. 1-66 en 275-280, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_security_situation_2019.pdf), blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Wardak behoort tot de centrale regio van Afghanistan en wordt in de EASO Guidance Note bestempeld als een provincie waar willekeurig geweld niet op grote schaal plaatsvindt en er dus een hoger niveau van persoonlijke omstandigheden vereist is om aan te tonen dat men bij terugkeer naar de provincie een reëel risico op ernstige schade zou lopen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de Taliban de laatste jaren actief is in meerdere districten in Wardak. De veiligheidssituatie in Wardak wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de Taliban en de antiterreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden door onder andere het gebruik van zelfmoordaanslagen. Het geweld neemt er voorts de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat de provincie Wardak ruw geschat 610.000 inwoners heeft en dat er in 2018 in de gehele provincie 224 burgerslachtoffers vielen. Aldus dient besloten te worden dat de provincie Wardak in zijn geheel relatief laag scoort wat betreft het aantal veiligheidsincidenten in verhouding met het aantal burgers.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Wardak actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in de provincie Wardak in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Jalrez, Wardak. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.”

Verzoekers betoog kan geen afbreuk doen aan voorgaande vaststellingen. De bij onderhavig verzoekschrift gevoegde informatie is deels dezelfde als deze waarop bovenstaande veiligheidsanalyse met betrekking tot de provincie Wardak is gebaseerd en ligt voor het overige in dezelfde lijn als de in het administratief dossier aanwezige informatie alsmede de informatie die door de verwerende partij per aanvullende nota werd bijgebracht. Waar verzoeker ook aangeeft dat een terugkeer naar de provincie Wardak niet veilig is, toont hij niet aan dat de informatie aanwezig in het administratief dossier omtrent de veiligheidssituatie in Wardak niet actueel meer is, noch dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusie heeft getrokken.

Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de aangevoerde vluchtmotieven en de situatie waarbij rekening wordt gehouden met zijn persoonlijke omstandigheden, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen dienaangaande. Verzoeker brengt verder geen enkel concreet element aan.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar de provincie Wardak een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c), van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF